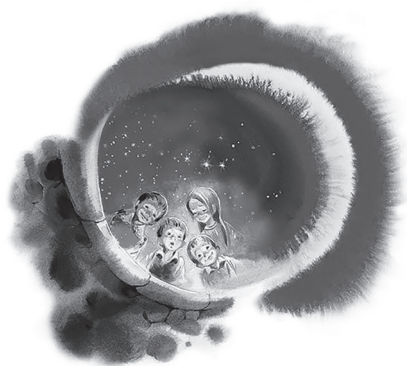

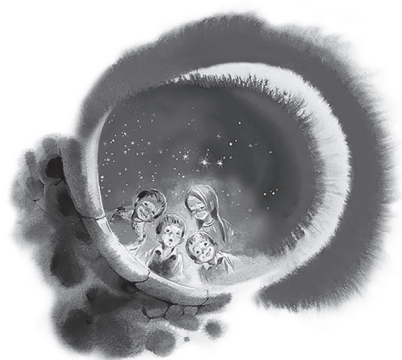
ASTRID LINDQREN

MIO, MƏNİM MIOM

ASTRID LINDGREN

MIO, MIN MIO

“Mio, mənim Miom” tənha bir uşağın sehrli və təhlükəli bir dünyaya açılan unudulmaz macərasıdır. Bosse bir gün sirli bir yolla Uzaq Ölkəyə düşür və burada, əslində, şahzadə Mio olduğunu öyrənir. Lakin bu nağıl ölkəsinin üzərində qaranlıq bir təhlükə dolaşır. Bu təhlükənin adı qəddar cəngavər Katodur. Mio dostluğu, cəsarəti və sevgini öyrənərək böyük bir mübarizəyə atılır. Astrid Lindgren bu əsərdə qorxu ilə ümidin, tənhalıqla sevginin hekayəsini poetik dillə danışır. Kitab oxucunu xəyal dolu meşələrə, sehrli qalalara və unudulmaz qəhrəmanlarla dolu bir dünyaya aparır.

“Mio, mənim Miom” uşaqlar və böyüklər üçün həm təsirli, həm də həyəcanlı bir klassikdir.

O, gecə-gündüz yol gedir

Ötən il oktyabr ayının on beşində radionu dinləyən oldumu? Görəsən, itmiş oğlan uşağını axtardıqlarını eşidən oldumu? Radioda belə demişdilər:

“Stokholm polisi doqquz yaşlı Bo Vilhelm Olssona axtarış elan edir. O, srağagün axşam saat altıdan bəri Uplandsqatan küçəsindəki 13 nömrəli mənzildən yoxa çıxıb. Bo Vilhelm Olsson sarışın, mavi gözlüdür,

itkin düşdüyü vaxt əynində qəhvəyi rəngli qısa şalvar, boz toxunma sviter və balaca qırmızı papaq olub. İtkin düşən uşaq barədə məlumatların polis idarəsinin növbətçi şöbəsinə bildirilməsi xahiş olunur.”

Bəli, məhz belə demişdilər. Amma Bo Vilhelm Olsson haqqında bircə xəbər də gəlmədi. O yoxa çıxmışdı. Heç kim onun hara getdiyini bilmədi. Heç vaxt bilməyəcək. Məndən başqa. Çünki Bo Vilhelm Olsson elə mən özüməm.

Kaş heç olmasa Benkaya bunların hamısını danışa biləydim. Mən Benka ilə oynayırdım. O da Uplandsqatan küçəsində yaşayır. Əsl adı Bengtdir, amma hamı onu Benka çağırır. Elə mənə də heç kim Bo Vilhelm Olsson demir, sadəcə Bosse deyirlər. Yəni, əslində, deyirdilər. İndi mən yoxa çıxmışam deyə heç nə deyə bilməzlər. Məni Bo Vilhelm çağıran yalnız Edla xala ilə Siksten əmi idi. Hə, Siksten əmi, əslində, heç nə demirdi. O, demək olar ki, mənimlə heç danışmırdı.

Mən Edla xala ilə Siksten əminin himayəsində böyüyürdüm. Onların yanına bir yaşım olanda

gəlmişdim. Ondan əvvəl uşaq evində yaşayırdım. Edla xala məni oradan götürmüşdü. Əslində o, qız uşağı istəyirdi, amma ala biləcəyi bir qız yox idi. Ona görə də məni götürdü. Amma Siksten əmi ilə Edla xala oğlan uşaqlarını sevmirlər. Ən azı səkkiz-doqquz yaşına çatana kimi heç sevmirlər. Onlar deyirdilər ki, evdə çox səsküy salıram, Teqnerlundən parkında oynayıb qayıdandan sonra içəriyə həddən artıq çirk gətirirəm, paltarlarımı ora-bura atıram, çox ucadan danışib gülürəm. Edla xala həmişə deyirdi ki, mənim bu evə gəldiyim gün uğursuz gün imiş. Siksten əmi isə heç nə demirdi. Hə, bəzən belə deyirdi:

– Sən, çıx get bayıra, gözüm səni görməsin.

Mən vaxtımın çoxunu Benkagildə keçirirdim. Benkanın atası həmişə onunla çox danışar, model təyyarələr düzəltməyə kömək edər, mətbəxin qapısında cızıq-cızıq işarələr qoyub Benkanın nə qədər böyüdüyünə baxardı. Benka istədiyi qədər gülüb-danışa, paltarlarını ora-bura ata bilərdi. Atası yenə də onu sevirdi. Bütün oğlanlar Benkagilə gəlib oynaya

